

ευθύς

ευθύς, -εία, -ύ, επίθ. [<αρχ. εὐθύς], ο ευθύς. **1.** που είναι ειλικρινής, ντόμπρος: «ευθύς χαρακτήρας». **2.** ως επιρρ. **ευθύς**, αμέσως, με ταχύτητα, με αποτελεσματικότητα: «μόλις του πω κάτι, τρέχει ευθύς για να με ευχαριστήσει»·

- *ευθύς εξαρχής*, βλ. λ. [εξαρχής](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας